

Povest o življenju.

Pred hišo na griču naš dedek sedeva,
otrple si ude na solncu ogreva,
otrokom smehlja se, zgovarja se z njimi
o lepi mladosti, pomladi in zimi . . .
Otroci krog njega pode se kričeč
ter s petjem in igrami čas si krateč;
le malemu Jošku za igre nič ni,
najrajši na klopi pri dedku sedi
in vedno poslušá povesti lepé,
ki dedek obilo na pamet jih ve.
„Oj, dedek, povejte še ono o sebi,“
poprosi zdaj Joško, in dedek začne:
„Trpin sem bil, bolje godi naj se tebi!

Ko majhen še bil sem,
metuljčke lovil sem;
ko večji sem zrasel,
že kravo sem pasel;
ko fant sem postal,
sem kopal, oral,
kosil, a domá
sem cepil drvá.
Opešali oče,
svoj dom mi dadó;
pa kaj se s tem hoče,
če meni nikdo
tu nič ne pomaga!
Najetev je draga,
kaj sam bi začel?
Sesedovo Mino
za ženo sem vzел,
da mi živino
in dom opravljala,
šivala in prala,
otroke zibala . . .
Jaz spet sem oral
ter v brazde sejal . . .
Kar njiva rodila,
sva z njo omlatila
in v kaščo znosila
za zimo dolgó.
Tako mi prešlo
za letom je leto,

a večkrat presneto
nam šlo je trdó!
Otroci bi jeli,
pa kje naj bi vzeli;
otroci bosí,
za šolo godní,
denarja nič ni!
Odrasli vseeno
po svetu so šli,
in delo pošteno
zdaj vse preživí!
Med trudom, trpljenjem
in vednim borenjem
postaral sem se;
na mesto pa moje
tvoj oče je svoje
zastavil roké.
Ko strohnél jaz že
v prah drobni bom v jami,
a ti Bog ve kje
boš tam za gorami
kruh služil si svoj:
takrat pa tu tvoj
bo oče posedal,
in kakor zdaj jaz
rad vnukom povedal
v pouk, kratek čas
povest o življenju
in njega trpljenju.“

Zamisli se Joško
in potlej de moško:
„Kaj res je na sveti
naš rod le zato,
da večno trpeti
bo moral tako?!
Po svetu bom šel
in srečo tam vjel,
prignal jo s seboj
in z nje pomočjo
na ta-le bom grič
postavil — gradič!“

Fr. Rojec.